

Старійшина
Еділсон де
Паула Перрелла
Сімдесятник

Врятовані

“Спасителя любов в усьому помічаю. ... Буду служити Йому” (Збірник дитячих пісень, с. 42).

Моя сім'я жила в Сан-Паулу, Бразилія. На іншій стороні нашої вулиці був ліс з мангрових дерев. У мангрових лісах між деревами тече багато річок. Земля дуже багниста.

Багато людей будують будинки на тому багнистому ґрунті. Вони встановлюють величезні колоди в мул. Потім вони будують будинок на тих колодах. Але коли іде дощ, річки виходять з берегів. Вода потрапляє в будинки. Тоді людям ніде спати вночі.

У таких випадках мій батько запрошував усіх їх у наш дім. Іноді в нас зупинялося аж 15 чоловік! Він запрошував їх до вітальні й давав ковдри. Мама готувала щось поїсти. Потім вони спали в нашому домі аж до наступного дня.

Так ставалося три або чотири рази. Я пам'ятаю, як думав: “Небагато людей впускать до себе незнайомих”. Мій батько впускав на ніч людей, яких він ледь знав! Але потім я думав: “Але ж їм нікуди йти”.

Мої батьки завжди робили щось, аби допомогти людям. Однак їхнє служіння не обмежувалося лише тим, що вони допомагали й давали. Це був вияв любові до наших ближніх, навіть коли наші ближні були тими людьми, яких ми не знали добре.

Нам слід допомагати людям у біді. Нам слід допомагати їм всім, чим можемо. Нам не слід обмежуватися в тому, що ми робимо, коли допомагаємо людям. Ми можемо надавати притулок і необхідні речі. Ми можемо відляти свій час. Ми можемо ділитися знанням про Небесного Батька та Ісуса Христа, особливо о цій Різдвяній порі. ■

